

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: VED ET KUNSTNERPARS SØLVBRYLLUP.

Citation: Kaalund, H. V.: "VED ET KUNSTNERPARS SØLVBRYLLUP.", i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 288. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund01-shoot-workid83883/facsimile.pdf> (tilgået 23. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

VED ET KUNSTNERPARS SØLVBRILLUP.

Nær ved Lillebælts Strand stod hans Vugge paa
Fyen.

Alt som Dreng var han stærk som en Bjørn.
I hans Sjæl krydsed dristige Tanker som Lyn,
og hans Hu steg mod Sky som en Ørn.

Der var noget i ham af en Vikingsnatur!
Der var Mod til at trodse en Storm,
til at hugge sig Vej, til at sprænge sit Bur,
til at skabe selvstændig sin Form.

Med sit gjærende Sind, med sin higende Aand
svang som ung han fra Reden sig ud;
fjernt i Rom vandt han Hæder med Mejslen i
Haand:

Den hellenske Kunst blev hans Brud.

Men den Brud var saa bleg, og Berømmelsens
Glans

mægted ikke at skjænke ham Ro,
før et Hjerte han mødte, som banked mod hans
og ham skjænked for Livet sin Tro.

289

Der var Guld i det herlige Hjerte, han vandt,
der var Aand, der var sprudlende Liv!
Ja, velsignet hun være, den Hustru, han fandt,
hun, som fødtes ved Weichselens Siv!

Hun har drukket af Skjønhedens rigeste Væld,
og med Kaldet, hun ejer fra Gud,
har hun glad som et Barn af sin fyrige Sjæl
sendt en straalende Billedhær ud.

Nu i Kredsen af elskede Børn de jo staa;
de har naaet deres Selvbryllupsfest. —
Lad os ønske, de Guldbryllupskransen maa naa,
og hvad Livet har skjønnet og bedst!

I SOMMERNATTEN.

Ved Vindvet Poplen sukker
i Sommernattens Vind;
jeg aabner det og lukker
min gamle Længsel ind.